

SUSIE TATE

Day
Dreamer
Az álmodozó

SUSIE TATE

Day
Dreamer
Az álmodozó

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Susie Tate: *Daydreamer*
First published in 2024 by Sett Publishing Ltd.

Fordította
Kertész Edina

Szerkesztette
Firgi-Kator Judit

Borítóterv
Stuart Grant

ISBN 978-963-636-824-1

Minden jog fenntartva

Copyright © Susie Tate 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Kertész Edina 2026

*Minden álmodozónak.
Veletek vagyok, barátaim.*

1. FEJEZET

Egy rakás szerencsétlenség

LUCY

– Lucy, figyelsz rám egyáltalán? – csattant fel Felix, mire összerezentem a székenben. Az őszinte válasz az lett volna, hogy nem, ehelyett az inggallérjára omló sűrű, barna hajában gyönyörködtem.

Majdnem bólintottam, de komoly arckifejezése látán inkább megráztam a fejemet. Felix sóhajtott, és olasz módra magasba emelte a karját, amiről a Moretti család még mindig nem szokott le, hiába éltek két generáció óta Angliában.

– *Pontosan* erről beszélek. Ez az örökös álmodozás elfogadhatatlan. Will *megint* panaszkodott rád.

Az a köcsög Will. Leszállhatna rólam végre az a nyálas senkiházi. Az ajkamba haraptam, és lesütöttem a szememet. Felixet bámulni olyan volt, mint a napba nézni: egyszerűen vakítóan jóképű volt. Lebarhult bőr, olyan sötétbarna szem, hogy szinte már fekete, erős állkapocs

rövidre nyírt, tökéletes formájú szakállal, széles vállak, kellően magas termet, amivel hobbitszerű lényem fölé magasodott, na meg az izmos testére tökéletesen simuló öltöny. Ő volt a legvonzóbb ember, akivel valaha is találkoztam. Már gyerekként is megvolt benne az az olaszos laza könnyedség, amin mi, tésztaképű, esetlen angolok csak ámulni tudtunk. Megköszörültem a torkomat, hogy az ott képződött gombócon át kijöjjön valahogy a hang.

– Nem akarok álmodozni – mentegetőztem. – Csak az elmém folyton elkalandozik, és valahogy... az idő meg elmegy.

Túl gyáva voltam, hogy megmondjam neki az igazat, hogy a munkám *unalmas*. Tisztában voltam vele, hogy valószínűleg én vagyok a legrosszabb vezetői asszisztens, akivel a cégnek valaha dolga volt, de a megbeszélések, a határidők, az e-mailek és a beütemezett feladatok valahogy *nem* az én világom voltak. És az sem segített, hogy a közvetlen főnököm, Will – vagy ahogy szerette magát hívatni, Mr. Brent – egy kérlelhetetlen bunkó volt.

Olyan volt az az iroda, mint egy cella. Még a dizájn is börtönhangulatot árasztott. Jó, rendben, Felix és a többi nagykutya az irodájában faltól falig tartó ablakon át nézett Londonra, de a többi irodában, a súlyos tölgyfa ajtók mögött alig volt természetes fény. A szobanövény, amit az asztalomra hoztam, pár nap alatt elpusztult. Minden szürke volt, és fehér. Még a színes tollaimat és

jegyzetfüzetemet is olyan furcsán nézték, hogy el kellett dugnom mindet a táskámba. De a hangulat az itt uralkodó atmoszféránál is rosszabb volt. A főnököket úgy félték és imádták, mint az isteneket, és olyan könyörtelen pörgés volt, hogy az már nyomasztóan hatott rám.

Mostanra döböntem csak rá, hogy hatalmas hiba volt Londonba jönni. Otthon kellett volna maradnom. Little Buckinghamben biztosan nem hagynám, hogy cseszegessenek, amiért egy nagy rakás szerencsétlenség vagyok.

Felixre néztem, aki megkerülte az asztalt, keresztbe font karral megállt előttem, és az asztalnak támaszkodott. Az öltönye megfeszült izmos karján, és ettől hirtelen kiszáradt a szám. A vonzalom, amit iránta éreztem, teljes mértékben helytelen volt. Megdöbbenne, ha tudná, milyen ábrándjaim vannak vele és az asztalával kapcsolatban. Éreztem, hogy a gondolatra fülig pirulok.

– Ígéretet tettem az anyukádnak, Lucy – mondta komolyan. – Nem akarok neki csalódást okozni, de nagyon megnehezíted a dolgomat. Sokan állnak sorba ezért a munkáért, mi meg tálcán kínáltuk neked, de te nem élsz a lehetőséggel.

Hátradőltem, és felemeltem a fejemet, hogy közvetlenül ránézhessek. Ettől még kisebbnek éreztem magamat, mint általában a közelében. A büntudatom egyre erősödött a gondolatra, hogy cserben hagyom anyámat és azokat az embereket, akik egy pillanat alatt elvállal-

nák a munkámat, és akik kétségkívül kihozták volna belőle a maximumot. Elképzeltem, hogy az épület előtt várakoznak, mintha most léptek volna ki egy férfimagazinból, komoly arccal, divatos szemüvegben, nők szűk ceruzaszoknyákban, aktatáskás férfiak, mint Clark Kent, készen arra, hogy fellökjenek.

– Én... jobban rákapcsolok – mondtam elhaló hangon, miközben az ölembe ejtettem a pulóverem ujjába rejtett kezem, és hüvelykujjamat kidugtam a sok babrálástól keletkezett lyukon. Felix odanézett, és a szeme összeszűkül.

– Na, ez is gond – csattant fel. – Ezek az ősrégi gyapjú-pulcsik lyukasak. Lucy, megfigyelted már, hogyan öltözködnek a többiek? Nem hordhatod itt a kopott gönceidet. Én itt egy komoly céget vezetek. Nem azt mondom, hogy kosztümben kellene járnod, de legalább lecserélnéd a molyrágta pulóvereket, meg a jobb napokat látott mamuszokat, amiket még a kilencvenes években viseltek az emberek.

Az ajkamra harapva lenéztem. A szőrös csizmám orra szinte összeért Felix drága, olasz cipőjével, amitől még nagyobb volt a kontraszt. A többiek öltözékére gondolva összerándultam. Egyik nő sem viselt tízcen-tisnél alacsonyabb túsarkú cipőt.

– Ezenkívül nem hordhatsz egy komplett papír-írószer boltot a hajadban – tette hozzá, miközben legnagyobb riadalmamra felém hajolt, megérintette a haja-

mat (istenem, *tényleg* megérintette a hajamat!), és a kócos kontyomból kihúzott egy négyszínű tollat. Nagyot nyeltem az adrenalinlöket hatására, amit az érintése okozott. A homlokát ráncolva oldalra döntötte a fejét, majd négy újabb tollat (két aranyfilcet, egy golyóstollat meg egy töltőtollat) húzott ki a hajamból. Mindezt elém tette az asztalra. A szívem a mellkasomban dörömbölt.

– Szerinted van még olyan az irodában, aki tollakat visel a hajában?

A csillogóan szőke és barna hajú nőkre gondoltam, elképzelve, ahogy tollakat tűznek a kifogástalan frizurájukba. Vállat vontam, és kényszerítettem magamat, hogy Felix szemébe nézzek, ám sötét pillantása olyan erős hatással volt rám, hogy gyáván félrenéztem, és a vállát kezdtem tanulmányozni.

– Néha, izé... kell toll a munkámhoz – mormoltam a zakójának. – És folyton elhagyom őket, úgyhogy a hajamban jó helyen vannak.

– Mindig *öt* tollra van szükséged? – kérdezte szárazon.

Újra vállat vontam, de nem tudtam, mit mondhatnék. Őszintén szólva tényleg öt tollra volt szükségem a hajamban. Ha támadt egy jó ötletem vagy új karakterfejlesztési stratégiám, azonnal le kellett írnom. Hosszú évek fájdalmas tapasztalata tanított meg erre, ám ezt nem volt értelme megosztanom Felixszel.

Ekkor kopogtak mögöttem. Mindketten hátranézünk. Felix és én odafordultunk, amikor az ajtó kinyílt, és Tabitha, Felix asszisztense lépett be.

– Elnézést a zavarásért, Mr. Moretti – mondta, bár nem úgy tűnt, mint aki tényleg sajnálkozik. A becsukódó ajtó által kavart áramlatra összerázkódtam. Ez volt a másik baj ezzel az átkozott irodával – meg lehetett fagyni. Tabitha hosszú, átható pillantást vetett rám, mielőtt a főnökéhez fordult.

– Mr. York azt üzeni, hogy szeretné átütemezni a holnapi megbeszélést. A feleségének időpontja van terheségi vizsgálatra.

Elfordítottam róla a tekintetem, hogy Felixre nézek. Az arcvonásai bosszúságról árulkodtak, mielőtt elrejtette volna őket. Annyira munkamániás volt, hogy el sem tudta képzelni, hogy más az irodán kívül is részt vesz valamiben, amit nem lehet kiszervezni. Nyilván úgy gondolta, hacsak az illető nem maga hordja ki a babát, a jelenléte szükségtelen a vizsgálószobában. Én viszont láttam Harry Yorkot és a feleségét, Verityt a múlt héten az irodában, úgyhogy nem voltam meglepve, hogy a pasi számára a családja az első. A felesége derekára tette a kezét, úgy navigálta végig az irodán, mintha nem asztalok között, hanem aknamezőn kellene áthaladniuk, aztán meg kézen fogva várakoztak Felix irodája előtt.

– Jó, mindegy – mondta ingerülten Felix. – Köszönöm, Tabitha. Át tudja tenni a jövő hétre, vagy tele van a naptáram?

– Tele van, de megoldom – mondta a nő gyakorlatiasan. – Megyek, és elintézem. – Megfordult a tökéletes, piros, tízcentis sarkain, és kitípett az ajtón, maga után hagyva a drága parfümjé illatát.

Tabitha és közöttem ordított a különbség. A makulátlan, fehér selyemblúzához fehér ceruzaszoknyát viselt, ami pontosan térd felett végződött. A szettje nyomasztóan ránctalan volt. Még ha órákig vasaltam volna egy ilyen blúzt, akkor sem lett volna ilyen. A vasalás amúgy sem volt az én asztalom, ahogy őszintén szólva sok más praktikus dolog sem.

Vállat vontam, és sóhajtottam. Kár a gőzért, mert reménytelen eset vagyok. Ez a munkaügy elméletben jól hangzott, de hamar kiderült, hogy Felixszel dolgozni nem ugródeszka, ahonnan kinyílik a világ. Sőt inkább még rontott is a helyzeten. Az elképzelés, hogy Londonba költözöm, és barátokat találok, akikkel majd eljárhatok szórakozni, nagyon naiv volt. Egyetlen emberrel sem találkoztam, aki ne lett volna szörnyen ijesztő, így ahelyett, hogy esténként beugrottam volna valahová egy italra vagy egy kávéra, ahogy korábban elképzeltem, minden estémet az üres lakásban töltöttem, kaját rendeltem, és a képzeletbeli világomban barangoltam

– ugyanabban, amiben az elmúlt tíz évet töltöttem Little Buckinghamben. Semmi nem változott. Értelmetlen volt idejönni. Otthon kellett volna maradnom, Anyu, Emily és Mike mellett.

A legfőbb gondom a kóros féltékenységem és a furcsaságom volt. A képzeletbeli világban, amit én alkottam, magabiztosan mozogtam, de az igaziban egyáltalán nem, ezért nem jöttem el hamarabb Little Buckinghamból, nem költöztem el otthonról, és nem volt barátom – a lista végtelen. És a remény, hogy a fővárosi munka növelni fogja az önbizalmamat, lassan elhalt, ahogy az is, hogy itt új barátokat szerezhetek a saját buborékomon kívül. Már a gondolat is röhejes volt, hogy olyanokkal barátkozzak, mint Tabitha. Ha éppen nem mutatott irántam nyíltan megvetést, akkor egyszerűen ignorált. És aztán ott volt a másik titkos vágyam, amit sosem vallottam be senkinek. Az ábránd, hogy Felix egyszer többet is látni fog bennem, mint a legjobb barátja húgát. Nos, ez volt a legelrugaszkodottabb álmom az összes közül.